

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: RNDr. M. S., CSc., bytem náměstí K. V., proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení*, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 15.8.2013 proti rozhodnutí žalované ze dne 29.7.2013 č.j. X o výplatu částečného invalidního důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou doplněnou dne 26.8.2013 k výzvě zdejšího soudu se žalobce domáhá přezkoumání *rozhodnutí žalované ze dne 29.7.2013 č.j. X*, jímž žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 27.5.2013, kterým podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb. ve znění účinném do 31.1.2006 a Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Slovenskou republikou č. 228/1993 Sb. (dále jen **Smlouva**) stanovila, že mu v době od 12.10.1999 do 11.6.2000 nenáleží výplata částečného invalidního důchodu a dle § 64 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, zrušila rozhodnutí ČSSZ ze dne 10.5.2000 č.j. 560 602 2356/ 160; rozhodnutím ze dne 27.5.2013 byl realizován rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31.10.2012 č. j. 16Ad 70/2011-27.

Žalobce dle žaloby nesouhlasil s rozhodnutím žalované zejména kvůli výši započtené částky 76.821,-Kč do ročního příjmu za rok 1998 a se zhodnocením doby od 1.8. do 31.12.1998 jako vyloučené, a i namítal, že jsou uvedeny nesprávné údaje o jeho příjmu za rok 1998 v potvrzení zaměstnavatelské organizace S-Tech, a.s., Bratislava, proto mu měla ČSSZ uznat celý rok 1998 s nárokem na příjem za každý měsíc, i když nebyl fyzicky vyplacen, tudíž žádný měsíc v roce 1998 nemůže být započítán do vyloučené doby, čímž se stává zastavení

výplaty jeho důchodu neopodstatněné a dále by mu měly být započteny měsíce srpen-prosinec 1999 do důchodového pojištění k odpracovaným rokům. Hrubá mzda činila podle smlouvy 13.000,-Sk a po bankovních převodech dostával měsíčně cca 9.200,-Kč, když za měsíce leden až květen 1998 dostal celkem 46.087,-Kč. Za měsíce červen – červenec mu byla vyplacena částka 15.498,-Kč až 16.11.1999. Také bylo uvedeno, že ČSSZ se dovolává nesmyslného třetího-tvrzení S-tech, jí doručeného 3.12.2002, o jakési "smlouvě o dílo" od 1.8. do 15.12.1998; S-tech pochopil, že s verzí o přechodném nedostatku finančních prostředků vydrží jen pár měsíců, ale nikoli ve vleklém soudním sporu, který odstartoval tento jejich krok. Písemnou výpověď nedostal, o nějaké výpovědi, byť ústní nebo písemné, nepadlo ani slovo a s tím nápadem o údajné "smlouvě o dílo" přišli až o dva roky později, na podzim roku 2000. Žalobce také uvedl, že ČSSZ se při stanovení vyloučených dob odvolává na § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., kde se praví, že se vylučují doby, v nichž neměl pojištěnec příjem z výdělečné činnosti nebo pobíral dávky nemocenského pojištění (péče) nahrazující ušlý příjem, popř. trvaly důvody, které jsou podmínkou pro jejich poskytování; dávky nemocenského pojištění nepobíral a jeho pracovní poměr trval do konce roku 1998, jak bylo soudem přiznáno, takže zákonný nárok na příjem měl, i když nebyl vyplacen. Závěrem navrhl zrušit napadené rozhodnutí z důvodu nezákonnosti, požadovat na ČSSZ navrácení částky odebraného důchodu za osm měsíců od 12.10.1999 do 11.6.2000 a připočíst k jeho důchodovému pojištění pět měsíců srpen-prosinec 1998 v důsledku neplatné výpovědi.

V odůvodnění napadeného *rozhodnutí ze dne 29.7.2013* žalovaná popsala průběh celého řízení počínající vydáním *rozhodnutí ČSSZ ze dne 30.8.1999*, jímž byla žalobci od 12.10.1999 zastavena výplata částečného invalidního důchodu (dále jen **ČID**) dle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), ve znění účinném do 31.1.2006, neboť jeho průměrný měsíční příjem z výdělečné činnosti v předchozím kalendářním roce přesahoval 80% srovnatelného vyměřovacího základu (výše *průměrného měsíčního příjmu v roce 1998 činila 13.073,-Kč, dosažený příjem 91.119,-Kč, vyloučené doby 153 dnů a výše srovnatelného vyměřovacího základu 9.231 Kč*). V dalších *rozhodnutích ze dne 11.11.1999 a 10.5.2000*, jimiž byla změněna předcházející rozhodnutí, byly uvedeny jiné výše průměrného měsíčního příjmu žalobce (11.059,-Kč a 7.877,-Kč), jiné výše dosaženého příjmu (54.901,-Kč) i jiné vyloučené doby (214 a 153 dnů). Dále *rozhodnutím ze dne 7.12.2000* byla žalobci od 12.6.2000 obnovena výplata ČID. Následně *rozhodnutím ze dne 14.5.2002* byla k žádosti žalobce ze dne 8.1.2002 povolena obnova řízení ve věci zastavení výplaty ČID na dobu od 12.10.1999 do 11.6.2000, v jehož rámci bylo dodatečně potvrzením zaměstnavatelské organizace ze dne 28.10.1998 doručeným ČSSZ dne 2.11.1999 prokázáno, že žalobce byl v období od 1.1. do 31.7.1998 výdělečně činný u S-Tech Bratislava, a.s. (*na základě pracovní smlouvy na vedlejší pracovní poměr - 25 hodin týdně*) a dosáhl v něm příjmu celkem 91.119,-Sk, tj. 76.821,-Kč (po přepočtu platným kurzem ke dni zpracování), přičemž pro přechodný nedostatek finančních prostředků mu nebyla mzda za 6 a 7/1998 v roce 1998 vyplacena, oproti podání žalobce ze dne 1.3.1999 („Čestné prohlášení“), že jiného příjmu u uvedeného, ani u jiného zaměstnavatele nedosáhl. Poté bylo *rozhodnutí ČSSZ ze dne 15.10.2003* zrušeno pro nepřezkoumatelnost rozsudkem zdejšího soudu ze dne 6.1.2005 č.j. 16Cad 212/2004, *rozhodnutí ze dne 12.7.2005* bylo zrušeno také pro nepřezkoumatelnost rozsudkem téhož soudu ze dne 20.2.2007 č.j. 16Cad 182/2005-29, *rozhodnutí ze dne 3.4.2008* bylo zrušeno pro vady řízení rozsudkem stejného soudu ze dne 24.11.2009 č.j. 16Cad

113/2008-38 a *rozhodnutí ze dne 27.4.2011* bylo zrušeno pro vady řízení rozsudkem uvedeného soudu ze dne 31.10.2012 č.j. 16Ad 70/2011-27, v němž soud zavázal ČSSZ právním názorem, aby vydala nové rozhodnutí o zastavení výplaty ČID v roce 1999, jestliže byly splněny všechny podmínky stanovené v § 46 odst. 1 písm. c) a § 47 tehdy platného zákona (tj. ve znění do 31.1.2006) i § 5 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., což bylo realizováno *rozhodnutím ze dne 27.5.2013*. Rovněž bylo uvedeno, že dne 3.12.2002 bylo ČSSZ doručeno sdělení organizace S-Tech, a.s., ze dne 18.11.2002, podle něhož kromě částek uvedených v dopise ze dne 28.10.1998 nebyly žalobci v roce 1998 vyplaceny další finanční prostředky; též bylo uvedeno, že toto sdělení se týká i období 1.8. - 15.12.1998, když původní „Pracovní smlouva - vedl'ajší pracovní poměr“ byla ukončena dohodou k 31.7.1998 a na shora uvedené období byla s žalobcem podepsána smlouva o dílo. Dále bylo podotknuto, že dle rozsudku zdejšího soudu ze dne 26.11.2001 č.j. 17Ca 10/2000 (*rozhodovala JUDr. Charvátová*) k rozvázání vedlejšího pracovního poměru mezi žalobcem a organizací S-Tech, a.s. došlo neplatně, proto vedlejší pracovní poměr žalobce trval až do konce roku 1998, čímž se ČSSZ řídila. Uvedeny byly i rozhodné skutečnosti, že výše průměrného měsíčního příjmu žalobce odpovídá dosaženému příjmu v celkové výši 76.821,-Kč (*po přepočtu Sk na Kč*) a 153 dnům vyloučených dob; srovnatelný vyměřovací základ činí 9.231,-Kč a jeho výše byla stanovena vynásobením osobního vyměřovacího základu (*průměrného měsíčního výdělku*) 6.965,-Kč koeficientem 1,3253 stanoveným jako podíl všeobecného vyměřovacího základu za rok 1996 ve výši 9.676,-Kč upraveného přepočítacím koeficientem 1,1194 Kč na částku 10.831,-Kč a všeobecného vyměřovacího základu za rok 1995 ve výši 8.172,-Kč. Jelikož průměrný měsíční příjem žalobce z výdělečné činnosti v kalendářním roce 1998 přesahoval 80% srovnatelného vyměřovacího základu, výplata ČID za dobu od 12.10.1999 do 11.6.2000 mu nenáležela dle § 46 odst. 1 písm. c) zákona ve znění účinném 31.1.2006. K námitce žalobce bylo konstatováno, že jelikož v období od 1.8. do 31.12.1998 neměl příjem z výdělečné činnosti, je tato doba pro stanovení průměrného měsíčního příjmu pro účely posouzení nároku na výplatu ČID v souběhu s příjmem z výdělečné činnosti v souladu s § 47 odst. 1 písm. a) zákona vyloučena. Závěrem žalovaná uvedla, že nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti, z nichž by bylo zřejmé, že výplata částečného invalidního důchodu žalobce byla v období od 12.10.1999 do 11.6.2000 zastavena v rozporu s § 46 odst. 1 písm. c) zákona ve znění účinném do 31.1.2006, proto nebylo námitkám vyhověno.

Z připojeného spisu zdejšího soudu sp. zn. 16Ad 70/2011 vyplývá, že rozsudkem ze dne 31.10.2012 bylo výrokem I. zrušeno rozhodnutí ČSSZ ze dne 1.7.2011 a jemu předcházející rozhodnutí ze dne 27.4.2011 pro vady řízení (*nesrozumitelnost i nedostatek důvodů*) a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení s tím, že s ohledem na skutečnost, že o návrhu žalobce na obnovu řízení ze dne 8.1.2002 již pravomocně rozhodla dne 14.5.2002, vydá rozhodnutí o zastavení výplaty částečného invalidního důchodu žalobci v roce 1999, jestliže byly splněny všechny podmínky stanovené v § 46 odst. 1 písm. c) a § 47 tehdy platného zákona i § 5 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. v tehdy platném znění.

Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 4.11.2013 mimo jiné zdůraznila, že při posouzení nároku na výplatu ČID žalobce v souběhu s příjmem z výdělečné činnosti postupovala v souladu s právními předpisy platnými do 31.12.2006, odkázala na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí, na němž setrvala a navrhla zamítnutí žaloby jako

nedůvodné, jelikož bylo rozhodováno v souladu s platnými právními předpisy. Bylo prokázáno, že žalobci byl za dobu od 1.1. do 31.7.1998 zúčtován příjem z výdělečné činnosti a doba od 1.8. do 31.12.1998 byla pro posouzení nároku na výplatu částečného invalidního důchodu v souběhu s příjmem z výdělečné činnosti vyloučena, neboť nebylo prokázáno, že byl žalobci v tomto období zúčtován příjem z výdělečné činnosti. I když tedy dle právního názoru Krajského soudu v Plzni pracovní poměr žalobce trval do 31.12.1998, pro stanovení průměrného měsíčního příjmu je rozhodující, zda měl v tomto období příjem, který byl organizací zúčtován v souvislosti s výkonem zaměstnání. Vzhledem k tomu, že žalované nebylo do dnešního dne předloženo žádné potvrzení, které by prokazovalo skutečnost, že mu byl v době od 1.8. do 31.12.1998 zúčtován příjem (*vyměřovací základ*) v souvislosti s výkonem zaměstnání, jak žalobce namítá, nezbylo jí než uvedenou dobu pro stanovení průměrného měsíčního příjmu vyloučit v souladu s § 47 odst. 1 zákona, přičemž zákon nerozlišuje, z jakého důvodu nebyl pojištěnci zúčtován příjem v době, kdy mělo trvat zaměstnání. Sám žalobce opakovaně uváděl, že mu příjem nebyl vyplacen „pro údajnou platební neschopnost firmy“, žalovaná tedy za současného skutkového stavu nemá důvod pochybovat o tom, že příjmy získané v souvislosti s výkonem zaměstnání byly organizací S-Tech, a.s. v případě žalobce zúčtovány pouze v období od 1/1998 do 7/1998. K okolnostem, které zapříčinily nevyplacení, resp. nezúčtování příjmu v následujícím období (jakkoli by byly pro žalobce nepříznivé), není žalovaná oprávněna při stanovení průměrného měsíčního výdělku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona ve znění účinném do 31.1.2006 přihlídnout.

Z obsahu dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce soud zjistil, že skutečnosti uvedené žalovanou v napadeném i předcházejícím rozhodnutí ze dne 27.5.2013 i ve vyjádření k žalobě zcela odpovídají obsahu spisu; napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 31.7.2013.

Žalobce v replice dne 24.11.2013 setrval na podané žalobě i na svých názorech s tím, že žalovaná ve svém vyjádření vůbec nebere ohled na jeho námitky ohledně zákonných úprav z roku 2006, které byly dotvořeny ve prospěch zaměstnanců, aby nebyli dále vystaveni zlovůli svých zaměstnavatelů a trvá-li důchodový spor od roku 1998 dodnes, měly by se v něm tyto úpravy zobrazit, ale ČSSZ se vymlouvá na to, že rozhodla podle tehdy platných zákonů (tj. platných do roku 2006).

Následně v podání *žalovaná dne 14.1.2014* zdůraznila, že nebylo prokázáno, že by v období od 1.8. do 31.12.1998 byl žalobci nějaký příjem zúčtován, proto tato doba musela být pro stanovení průměrného příjmu vyloučena a ona musela postupovat dle tehdy platných předpisů, proto nemůže námitky žalobce posuzovat s ohledem na pozdější úpravy zákonných předpisů, jak by si přál, když je taková právní úprava ve prospěch zaměstnanců a tudíž by pro posouzení jeho nároku byla výhodnější.

Poté *žalobce dne 6.2.2014* v podání vyjádřil nesouhlas s obsahem podání žalované, neboť bylo soudně prokázáno, že pracovní poměr trval do konce roku 1998, ale i když měl v posledních pěti měsících roku 1998 nulový příjem, není jeho vina, že nebyl zúčtován, to si měly ČSSZ a SP (*Slovenská pojišťovna*) vyřídit se zaměstnavatelem porušujícím právní předpisy, když on jako privátní osoba není k takovým krokům, co se týče sankcionování

zaměstnavatelské instituce, nijak ze zákona zplnomocněn, proto žádá o zrušení vyloučených dob, a to i podle předpisů platných do roku 2006.

Žalovaná dne 24.2.2014 v reakci na podání žalobce uvedla, že ji napadá zcela neoprávněně, když jí dává za vinu nedostatky v plnění povinností jeho zaměstnavatelské organizace S-Tech, a.s., Bratislava, neboť provedla řadu šetření k prokázání jeho výdělků v roce 1998 a provedla jejich zápočet v takovém rozsahu, v němž dle potvrzení organizace mu byly zúčtovány v období od ledna do července 1998, a to bez ohledu na to, zda mu byly také skutečně vyplaceny. Souhlasila s žalobcem, že není jeho vina, když mu zaměstnavatelem nebyl zúčtován za uvedené období žádný příjem, ale sama mu v této věci nemůže být nijak nápomocná, jedná-li se o zaměstnavatelskou organizaci cizího státu, takže nápravy případného pochybení nebo porušování právních předpisů této organizace se musí žalobce domáhat u příslušných orgánů cizího státu.

Žalobce dne 12.3.2014 souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání, setrval na svých názorech v této věci a navrhl, aby soud kromě jiného nařídil žalované prošetření celé záležitosti, proč Slovenská pojišťovna, která měla být jediná zodpovědná za předání informací ČSSZ o jeho pracovním poměru na Slovensku, ve skutečnosti o něm žádné záznamy neměla ani pět let po skončení poměru a údaje přebírala od ČSSZ.

Poté ještě *žalovaná dne 4.4.2014* zdůraznila, že v důchodové záležitosti žalobce provedla veškerá potřebná šetření ke zjištění skutečností rozhodných pro posouzení jeho důchodových nároků, když nebylo nijak prokázáno, že doklady, z nichž při svém rozhodování vycházela, neodpovídají skutečnosti. Pokud žalobce se zjištěnými skutečnostmi nesouhlasí, je na něm, aby prokázal jejich nesprávnost, a to zejména pokud jde o jeho pracovněprávní vztah k organizaci, pro kterou vykonával výdělečnou činnost ve Slovenské republice; spory se zaměstnavatelskou organizací musí zaměstnanec řešit vždy sám, neboť pouze na něm spočívá důkazní břemeno. Žalovaná je při svém rozhodování vázána doklady založenými v její evidenci, které jsou řádně vyhotoveny a potvrzeny zaměstnavatelskou organizací. V případě, že zaměstnanec s údaji uvedenými zaměstnavatelem nesouhlasí, musí se domáhat jejich změny přímo u zaměstnavatele třeba i soudní cestou. O vyjasnění pracovněprávního vztahu k organizaci S-Tech tedy musí žalobce usilovat sám, když jen on může být účastníkem takového řízení. Má-li indicie o nezákonných postupech organizace či jiných orgánů cizího státu, nechť je uplatní v tomto státě. Žalovaná není oprávněna jakkoli zasahovat do činnosti a rozhodování orgánů jiného státu.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona ve znění účinném do 31.1.2006, jestliže průměrný

měsíční příjem z výdělečné činnosti (§ 47) poživatele částečného invalidního důchodu přesahuje 80 % pojištěncova srovnatelného vyměřovacího základu, částečný invalidní důchod se nevypláci.

Dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona ve znění účinném do 31.1.2006, se průměrný měsíční příjem z výdělečné činnosti stanoví z úhrnu příjmů z výdělečné činnosti za období stanovené v odstavci 2 větě první; přitom se za příjem z výdělečné činnosti považuje vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona a vylučují doby, v nichž neměl pojištěnec příjem z výdělečné činnosti nebo pobíral dávky nemocenského pojištění (péče) nahrazující ušlý příjem, popřípadě trvaly důvody, které jsou podmínkou pro jejich poskytování.

Podle § 47 odst. 3 zákona ve znění účinném do 31.1.2006 poživatel částečného invalidního důchodu je povinen do 10. dubna kalendářního roku předložit plátcí tohoto důchodu

a) přehled o příjmech v období uvedeném v odstavci 2, měl-li v tomto období pouze příjmy, které se pro účely daně z příjmů považují za příjmy ze závislé činnosti,

b) oznámení o tom, že v období uvedeném v odstavci 2 měl příjmy dosažené výkonem samostatné výdělečné činnosti (§ 9 odst. 3), nebo

c) oznámení o tom, že v období uvedeném v odstavci 2 neměl žádné příjmy z výdělečné činnosti.

Dle § 47 odst. 6 zákona ve znění účinném do 31.1.2006 výplata částečného invalidního důchodu se podle § 46 odst. 1 písm. c) zastaví nebo výše částečného invalidního důchodu se podle § 46 odst. 1 písm. b) upraví od splátky částečného invalidního důchodu splatné v druhém kalendářním měsíci po kalendářním měsíci, v němž byl poživatel tohoto důchodu povinen předložit přehled podle odstavce 3 nebo 4.

Podle § 47 odst. 2 zákona ve znění účinném do 31.1.2006, se průměrný měsíční příjem z výdělečné činnosti stanoví na základě přehledu o příjmech z výdělečné činnosti za předchozí kalendářní rok; pokud však byl částečný invalidní důchod přiznán ode dne spadajícího do období od 1. července do 31. prosince, berou se při prvním stanovení průměrného měsíčního příjmu z výdělečné činnosti po přiznání částečného invalidního důchodu v úvahu příjmy za kalendářní rok následující po kalendářním roce, v němž byl přiznán částečný invalidní důchod. Průměrný měsíční příjem z výdělečné činnosti se vypočte jako součin koeficientu 30,4167 a podílu úhrnu příjmů z výdělečné činnosti za období stanovené ve větě první a počtu kalendářních dnů připadajících na toto období; *jsou-li v tomto období doby vyloučené podle odstavce 1 písm. a) až c), snižuje se o ně počet kalendářních dnů připadajících na toto období.*

V této věci se žalobce podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech zjištěných skutečností v této věci dospěl k závěru, že **žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 29.7.2013 není důvodná** s ohledem na níže uvedené. V této věci soud rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s.r.s., když žalobce i žalovaná s takovým postupem vyjádřili souhlas.

Soud přezkoumal obsah tohoto napadeného rozhodnutí, ale i jemu předcházející rozhodnutí ze dne 27.5.2013 a dospěl k závěru i s *přihlédnutím k ustanovení § 67 odst. 2 věta*

první a § 68 odst. 1 až 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (rozhodnutí se vyhotovuje v písemné formě, obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků a ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků; v odůvodnění se uvedou důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením v podkladu rozhodnutí), že *napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a není ani nezákonné, jelikož bylo vydáno oprávněným správním orgánem dle příslušného zákona a i dle správního znění tohoto zákona, tj. platného do 31.1.2006*, přestože žalobce je odlišného názoru.

Ve věci je nesporné, že žalobce byl v roce 1998 poživatelé částečného invalidního důchodu (*od 13.8.1997*, poté byl uznán *od 27.6.2002 plně invalidní*) a dle § 46 odst. 1 písm. c) i § 47 odst. 1 a 2 tehdy platného zákona byla žalovaná povinna postupovat i v případě žalobce a její rozhodnutí o zastavení výplaty ČID na uvedenou dobu bylo v souladu se zákonem, i když předmětné rozhodnutí bylo opakovaně zrušeno, na což mělo vliv i neplnění povinností tehdejšího zaměstnavatele žalobce S-Tech, Uršulínska 3, Bratislava, od něhož např. *přehled o příjmech žalobce v roce 1998 byl doručen ČSSZ až dne 10.8.1999* a bylo v něm uvedeno, že výdělečná činnost byla vykonávána od 1.1. do 31.7.1998 (zmluva na vedlejší pracovní poměr) a hrubý příjem činil 91.119,-Kč a čistý příjem činil 65.282,-Kč (*správně Sk nikoli Kč*) a prostřednictvím faxu byl doručen až dne 11.11.1999 „*Zápočtový list*“ ze dne 31.7.1998, podle něhož byl žalobce zaměstnaný od 1.3.1996 do 31.7.1998, když pracovní poměr, který trval 2 roky a 153 dní, byl skončen dohodou 31.7.1998, nebyl práce neschopen, neměl srážky ze mzdy; dále dne 3.12.2002 byl ČSSZ doručen *dopis datovaný 18.11.2002 od téhož zaměstnavatele* (nová adresa *Dúbravská cesta 9, 94219 Bratislava*) obsahující sdělení, že už jednou připojenou přílohu ČSSZ zaslali a také, že pracovní smlouva byla ukončena dohodou s žalobcem k 31.7.1998 a na období od 1.8. do 15.12.1998 byla sepsaná smlouva o dílo, za níž mu nebyly vyplaceny žádné finanční prostředky, a dle přílohy ze dne 27.10.1998 získal žalobce příjmy za leden až červenec 1998 celkem ve výši hrubého 91.119,-Sk a čistého 65.282,-Sk a uvedeno bylo i datum a výše vyplacené mzdy v Kč (celkem 46.087), když za červen a červenec mu nebyla vyplacena mzda v celkové výši 18.630,-Sk. Naproti tomu žalobce v „*Čestném prohlášení*“ ze dne 1.3.1999 uvedl, že za rok 1998 od ledna do června po dobu 6 měsíců dostával sponzorské dary od firmy S-Tech a.s. Bratislava sponzorské dary měsíčně ve výši cca 9000,-Kč dle momentálního kurzu české a slovenské koruny a žádné jiné finanční příjmy v roce 1998 neměl. Žalovaná tedy po zjištění rozhodných skutečností o příjmu žalobce v roce 1998 ohledně souběhu ČID s příjmem z výdělečné činnosti (*průměrný měsíční příjem žalobce přesahoval 80% srovnatelného vyměřovacího základu, když dosahoval výše 141% /rozhodnutí z 30.8.1999/, 119% /rozhodnutí z 1.11.1999/ a 85% /rozhodnutí z 10.5.2000/*) postupovala v souladu s tehdy platnou právní úpravou dle shora citovaných § 46 a § 47 zákona a zastavila výplatu ČID s ohledem na doručení přehledu jeho příjmů v roce 1998 vyhotovených zaměstnavatelem až dne 10.8.1999 od splátky ČID splatné v druhém kalendářním měsíci, v němž jí byl přehled doručen, tj. až od 12.10.1999 do 11.6.2000, přičemž ke změně tohoto období nedošlo v žádném z následně vydaných či posléze zrušených rozhodnutí žalované krajským soudem v této věci, neboť ke změně tohoto období nebyl shledán žádný důvod ani při vydání rozhodnutí ČSSZ dne 27.5.2013, ani při řízení o

námítkách proti tomuto rozhodnutí, jak je zřejmé i z odůvodnění rozhodnutí ze dne 29.7.2013 napadeného žalobou. Pokud by byl zaměstnavatel žalobce doručil předmětný přehled příjmů ve stanoveném termínu, tj. do 10.4.1999, byla by zastavena výplata ČID již od 12.6.1999, tedy by výplata ČID nenáležela v roce 1999 o 4 měsíce déle.

Soud neshledal pochybení v postupu žalované při zohlednění obsahu veškerých evidenčních materiálů, které měla v předmětné době k dispozici, a je nezbytné připomenout, že žalovaná tolíko eviduje evidenční materiály (např. evidenční listy důchodového pojištění) vyhotovované zaměstnavateli pojištěnců, z nichž vychází při své rozhodovací činnosti a není oprávněna údaje v nich uvedené měnit. Jak správně uvedla žalovaná ve svých vyjádřeních, nesouhlasí-li pojištěnec s údaji uvedenými zaměstnavatelem, má možnost obrátit se na něho s požadavkem na změnu/opravu či soudní žalobou se domáhat požadované změny u příslušného soudu. Rovněž ohledně příjmů žalobce v roce 1998 žalovaná vycházela z údajů poskytnutých jeho zaměstnavatelem shora uvedeným a z přepočtu ze Sk na Kč v předmětné době. Soud ještě podotýká, že v řízení o žalobě (do 31.12.2002 se jednalo o opravný prostředek dle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád; od 1.1.2003 se jedná o žalobu dle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní) proti rozhodnutí ČSSZ o zastavení výplaty ČID nebyl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 26.11.2001 č.j. 17Ca 10/2000 si oprávněně vyhodnotit, že došlo neplatně k rozvázání vedlejšího pracovního poměru mezi žalobcem a organizací S-Tech, a.s., a tento pracovní poměr žalobce proto trval až do konce roku 1998, neboť se nejednalo o řízení o neplatnost rozvázání pracovního poměru, tedy pracovní právní spor mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem; jelikož žalovaná proti tomuto rozsudku tehdy nepodala odvolání k Vrchnímu soudu v Praze, rozsudek tak nabyl právní moci.

Žádnou z žalobních námitek soud neshledal důvodnou, když žalovaná postupovala naprosto v souladu s platnou právní úpravou k datu zastavení výplaty ČID ve smyslu shora citovaných ustanovení zákona, jelikož ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) a § 47 odst. 1 a 2 tehdy platného zákona vyložila žalovaná naprosto v souladu s jeho kontextem, od něhož se jako orgán státní správy ČR nemůže odchýlit stejně jako soud. V příslušném paragrafu zákona bylo jednoznačně stanoveno, kdy se jedná o dobu vyloučenou a jelikož žalobci za měsíce červen a červenec v roce 1998 nebyla zaměstnavatelem vyplacena mzda, ač mu náležela, tudíž žalobce neměl příjem z výdělečné činnosti ani nepobíral dávky nemocenského pojištění, proto se jednalo o dobu vyloučenou ve smyslu zákona, i přes veškeré výhrady žalobce, který pravděpodobně tento institut nepochopil, i když sám opakovaně potvrdil, že mu mzda za uvedené měsíce nebyla v roce 1998 vyplacena, stejně jako i dle něho mu nebyla vyplacena mzda za měsíce srpen až prosinec 1998, ať již se jednalo o trvání vedlejšího pracovního poměru či jiný pracovní právní vztah. Vyloučená doba však byla použita pouze pro výpočet průměrného měsíčního příjmu, ale nikoli pro celkovou dobu pojištění, proto tato vyloučená doba je zcela bez vlivu na délku doby pojištění získané žalobcem, která se hodnotí např. pro přiznání invalidních či starobních důchodů za účelem zjištění zákonem stanovené doby pojištění. Soud však zjistil pochybení žalované v napadeném rozhodnutí ze dne 29.7.2013, které však je bez vlivu na zákonnost či srozumitelnost, když v záhlaví bylo správně uvedeno, že se jedná o výplatu ČID, ale v prvním odstavci odůvodnění je uvedeno, že nenáleží výplata starobního důchodu.

S ohledem na zjištěné rozhodné skutečnosti v této věci soud nemohl vyhovět žalobě a zrušit napadeného rozhodnutí žalované i přes opakovaně vyjádřené přesvědčení žalobce o správnosti jeho názoru, že se v jeho případě nemá jednat o vyloučenou dobu. Žalovaná v napadeném i jemu předcházejícím rozhodnutí dostatečně srozumitelně i s odkazem na příslušná ustanovení tehdy platného zákona vysvětlila, že požadavek žalobce neodpovídá zákonné úpravě, proto jeho námitky neshledala důvodnými. Ke stejnému závěru dospěl i soud, jelikož požadavek žalobce na započtení a nevyloučení doby bez příjmu za trvání pracovního poměru není v souladu s tehdy platnou zákonnou úpravou, proto je lichý, a nelze ani aplikovat na dobu zastavení výplaty ČID zákonnou úpravu platnou od 1.2.2006, byť by byla pro něho výhodnější (*došlo ke zrušení §§ 46 až 48, tedy souběhu ČID s příjmem z výdělečné činnosti*). Soud se plně ztotožnil s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí i vyjádření žalované, odkazuje na ně, jelikož odpovídají platné právní úpravě, kterou je povinen respektovat i soud, proto *žalobě žalobce nepřisvědčil a zamítl ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s.* (soud zamítne žalobu, není-li důvodná), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, jelikož *napadené rozhodnutí žalované ze dne 29.7.2013 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, když žalobce neprokázal jím tvrzené pochybení žalované a dostatečným způsobem se žalovaná vypořádala i se všemi jeho námitkami proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 27.5.2013.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, proto žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno; *nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.*

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 26. ledna 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně